

Người Chưa Yêu

Contents

Người Chưa Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	10

Người Chưa Yêu

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, đoản văn. . . . Anh ngỏ lời với cô: Làm bạn gái anh đi! Nhưng cô dù trong lòng đã biết rõ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chua-yeu>

1. Chương 1

Nhóc con, bán cho anh gói BVS!

- Vâng, anh chờ chút.

Tôi tiếp tục cắm mặt vào cuốn sách Toán, tay thò xuống với lấy mấy bịch xanh hồng đủ màu dưới học tủ. Bỏ một đồng lên bàn, tôi vẫn chăm chăm cuốn sách mà hỏi:

- Anh lấy loại nào ạ?

- Ô, lớp 11, đùa à?

Giọng người đối diện đột nhiên cao lên bất ngờ, tiếp sau đó, cuốn sách trước mặt tôi bị giật phăng đi. Tôi bực bội trừng mắt nhìn, chỉ thấy cái tấm áo trắng tinh nhìn lại tôi. Tôi chửi thầm, chân dài tới nách hèn gì nào chẳng được bình thường. Tôi chưa ngược lên nhìn kẻ nào đó đã nhìn xuống, à không, là kéo ghế ngồi đối diện tôi.

Chân dài lật lật cuốn sách Toán, sau đó bỏ xuống nhìn tôi nhú mày.

- Nhóc, em đem sách của anh chị ra nghịch hử?

Tôi liếc mắt, nhìn nụ cười đều giả của Chân dài mà phát ón. Mấy thành phần diện có đào tạo này không phải là tôi chưa từng gặp qua, việc tốt nhất là lơ đi như không nghe, không thấy, không biết.

Tôi đẩy cái đồng hương thơm sắc sỡ đầy màu sắc ấy về phía Chân dài, chậm rãi phun từng chữ:

- Xin hỏi anh muốn mua loại nào?

Chân dài sáng mắt nhìn tôi, nhìn chăm chăm đồng trên bàn một hồi lại bảo:

- Em hay dùng loại nào thì lấy giúp anh loại đó vậy? - Nhưng một chút rồi nghỉ hoặc, - Cơ mà em có hay chưa vậy?

Nói xong lại còn sờ cằm nhẩn nhụi dăm cái nhìn vào người tôi. Việc cần làm của tôi lúc này là gì, đem cái đồng mùi thơm dành riêng cho phụ nữ ấy đập thẳng vào mặt hắn, sau đó dùng toàn bộ sức lực của 17 năm ăn cơm mà đá đít hắn ra khỏi chốn này. Và tiếp tục sau đó, mẹ tôi sẽ dùng một cước đá bay tôi khỏi cái nhà này. Mẹ luôn dặn tôi, và tôi luôn tự giác bảo mình, “khách hàng là Thượng Đế”, là Thượng Đế, Thượng Đế, Thượng Đế.

- Tháng này em chưa có, khi nào đến sẽ tặng anh một chiếc đầm máu để làm kỉ niệm. Còn nữa, bình thường em dùng loại hàng ngày, tối dùng ban đêm, tình trạng đỡ hơn thì dùng mỏng cánh ve. Anh đến giai đoạn nào rồi?

Không biết lấy đâu ra can đảm mà tôi hất mặt chất vấn lại Chân dài, cũng phải công nhận đôi khi mặt mình dày cả thước, về BVS giờ chỉ còn bước cuối là bày hấn cách dùng thôi.

Chân dài lại nhếch mép với tôi, rút từ trong ví ra một tờ polyme mới cứng, tỏ vẻ ngẫu đặt nhẹ nó xuống bàn rồi hất mặt:

- Anh lấy tắt.

Tôi cố tình chọn lấy những loại mắc nhất, mỗi loại lấy 2 cái rồi (lại) cố tình bỏ vào một túi nilong trong suốt.

Trong khi tôi đang gom đồng đó lại, Chân dài lại tiếp tục chọc ngoáy tôi.

- Nhìn hai lưng thế mà đã đến tuổi rồi nhỉ?

- Aiz, trẻ con bây giờ phát triển sớm quá!

2. Chương 2

Tôi cảm lạnh, tay nhanh chóng bỏ mọi thứ vào bao, tính tiền rồi nhét đồng tiền thừa vào cái bao đó. Hậm hực giao cái bao cho Chân dài, hắn không những không ngượng mà còn rất vui vẻ cười với tôi. Trên trán tôi bây giờ nổi gân xanh một chữ “Cút”.

Chết khí, lúc này còn suýt nữa cảm động vì có đàn ông con trai dám đi mua đồ cần thiết khi đèn đỏ bật cho bạn gái, còn rất tốt bụng đem mọi thứ lên để người ta có thể chọn, ai nghĩ lại gặp trúng thanh niên ngáo đá, biến thái, đều giả.

Tôi nhìn theo Chân dài cho đến khi hắn ra khỏi cửa, đúng lúc mẹ tôi vừa đi chợ về. Hắn cúi đầu chào mẹ tôi, tôi chẳng hiểu cơ sao mẹ lại cười với hắn, lại còn vui vẻ xoa đầu hắn như thân quen lắm. Hắn thì lúc này kiểu trai ngoan mẫu mực, nụ cười hiền luôn hiện trên môi. Tôi khinh bỉ, đúng là giả tạo quá mức! Sau đó, hắn nhìn tôi cười, mẹ cũng nhìn tôi cười... Tôi nổi da gà toàn thân.

Mẹ dịu hiền bước vào, vẫn duy trì nụ cười tươi tắn như lúc ở cùng với hắn.

Mẹ vỗ vỗ vai tôi, bảo:

- Con gái, chẳng phải mẹ đã bảo con là khi người ta mua những thứ tế nhị thế này, con phải bỏ bao đen sao? Con ngoan thế nào lại quên lời mẹ rồi?

Nụ cười lúc này của mẹ có lực sát thương rất lớn, vô cùng lớn, đem tôi một bước đạp ngã. Gì chứ mẹ hiền không phải là thứ tôi có thể đùa được?

- Ách, con quên, con quên.

Tôi lúi húi trút tất cả vào một cái bao đen, lại liếc nhìn đến tên này giờ vẫn xem kịch hay, hẳn đưa tay chữ V với nụ cười sáng chói. Mẹ tôi đem cái bao đen đưa cho Chân dài, hẳn lại trở về vai diễn con cún ngoan ngoan, rồi rít cảm ơn mẹ tôi như đúng rồi.

Mẹ tôi lại tiếp tục cười hiền với hắn:

- Nó chỉ đùa vậy thôi, cháu đừng để bụng.

- Cháu biết mà. - Giọng điệu hắn rõ ràng là “Cháu lớn rồi, cháu không chấp trẻ con”.

Thế đấy, sau đó là màn chia tay đều quyền luyến, bịn rịn giữa một người già và một người trẻ.

- Mẹ, mẹ biết tên đó sao?

Tôi giúp mẹ đem thức ăn vào nhà, lẻo đẻo theo mẹ xuống bếp hỏi.

- Nó là con trai bạn mẹ. Nhà đó có phúc ghê, sinh được thằng đó vừa đẹp trai, học giỏi, tính tình lại lễ phép, dễ thương.

Tôi cười cười, mẹ nhìn lầm người rồi, tên đó mà tốt tính thì thế gian này không còn người xấu.

- À mà nó học trường con đấy!

- Hả? Thế sao con không biết?

- Thì năm nay nó mới vào trường mà.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Ba phát súng liên tiếp bắn vào đầu tôi.

3. Chương 3

Quay trở lại vài ngày trước nào, trở lại cái lần đầu tiên khi tôi gặp Chân Dài. Nhà tôi vốn là một tiệm tạp hóa nhỏ trong khu nhà, thường là dân quanh đây hay đến mua vài thứ vụn vặt. Vậy nên khi thấy một tên mặc vest sang trọng tìm đến nhà mình mua đồ, tôi cũng có chút bất ngờ.

Ấn tượng đầu tiên về hắn là cặp chân dài miên man, đừng trách, con người thường chú ý đến những thứ mà họ không có. Chân dài lúc đó trông già hơn bây giờ nhiều, nhìn hơi chín chắn và già dặn. Với cái chiều cao lấn áp đối phương cộng với sự đỉnh đặc như người lớn, tôi đã tự động gọi Chân dài một tiếng “anh” không hề do dự, dù cho khi đã nhìn đến cái mặt non choẹt của hắn.

Hắn cũng vui vẻ và cho cái cách xưng hô đó là đương nhiên.

- Nhóc, nhà em có bán áo mưa không?

- Dạ có ạ!

Tôi ton ton chạy đến chỗ để áo mưa tiện dụng, lấy trong đó ra một cái màu xanh, rồi đưa đến cho hắn.

- À không phải cái này, cái khác cơ, “áo mưa” nhỏ chứ không to như thế này.

Tôi vẫn chưa theo kịp vấn đề cứ ngơ ngơ nhìn hắn, cho đến khi cái chữ “nhỏ” đập vào tai mới giật mình. Không phải chứ? Tôi đổ bưng mặt, ăn mặc đàng hoàng như thế mà ban ngày đi mua cái này là thế nào.

- Không, không có.

Tôi nghe phía trước truyền đến tiếng cười. Thì ra là hắn đùa, tôi ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn. Chân gì dài thế không biết

- Đùa đấy nhóc, em không cần phải xấu hổ đâu! Lấy giúp anh một hộp bánh với vài lon nước.
Sau đó hẳn cũng không trêu tôi nữa, tôi lấy đồ hẳn cần mua. Xong trao đồ nhận tiền, đường ai nấy đi.
- À, nhà anh ở khu chung cư đối diện.
Ừ thì kệ anh, nói tôi làm gì.

Thế đấy, rồi cái kỉ niệm đặc biệt về tên mua áo mưa cũng trôi dần vào quên lãng trong đoàn người ra vào nhà tôi mua đồ. Cho đến hôm nay, cái khoảng kí ức đó đột nhiên lại dội mở sóng lại, hơn nữa lại vô cùng chân thực, vô cùng đáng ghét và sự biến thái lại tăng thêm vài bậc.

Thế nào trong cái đồng quan hệ dây tơ rề má của mẹ tôi lại có sự hiện diện của hẳn, thế nào mà mẹ tôi gặp lại mẹ hẳn mà cứ ngỡ như người tình thất lạc đã lâu. Và thế nào mà mẹ tôi xem trọng hẳn còn hơn đứa con gái xinh đẹp mẹ mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, nuôi dưỡng 17 năm. Thật diệu kì, cũng đầy máu chó! Đời tôi từ bao giờ mà ngập máu ngôn tình thế này?

4. Chương 4

Vậy ra mày bị qua mặt bởi thằng nhóc hả?

Ngồi tâm tình kể khổ với nhỏ bạn, nó lại vỗ đùi đen đét rồi cười như được mùa.

- Thiệt mất mặt, quá mất mặt! Tao lại để một thằng nhỏ gọi là nhóc con, còn mình thì lại vàng dạ như đúng rồi.
- Nếu không nhìn đến bảng tên mày thì người ta chỉ nghĩ mày là một đứa học cấp 2 thôi. Mày đệt ngoài sức tưởng tượng.
- Lùn có cái giá của lùn.

Tôi hét vào mặt nhỏ bạn rồi hất mặt quay đi. Là ba mẹ sinh ra tôi như vậy chứ tôi có muốn vậy đâu. Người thì ba mét bẻ đôi không nói rồi, đến mặt cũng bị xem như trẻ con. Suốt khoảng thời gian mài dũa trên ghế nhà trường tính đến nay, tôi là đứa dán chặt với bàn đầu, ngay cả xếp hàng cũng đứng đầu nốt. Tụi con trai trong lớp cứ hay trêu tôi, tụi nó bảo mỗi lần đi bên cạnh tôi, người ta nhìn vào cứ nghĩ chúng nó dắt con đi chơi. Hơn nữa, còn vô vàn các điều bất lợi khác mà một đứa mét rưỡi như tôi phải gánh. Đôi khi tôi phải gào lên với ông trời, có phải ông bắt công quá rồi không?

Nhỏ bạn lắc lắc cái tay.

- Thôi dẹp nó sang một bên đi, cũng không phải chung lớp, sợ cũng chẳng chung buổi nữa mà. Bỏ thằng đấy qua một bên đi, giờ mày đi với tao đi chiêu mộ mấy đàn em khỏi dưới!
- Thôi, tao không đi đâu.

Ra đó rồi chen lấn giữa một đồng người, rồi mấy đứa lớp 10 nhào nhào lên, ồn ào chịu không được. Sau một hồi lồi lồi kéo kéo thì tôi cũng bị nhỏ bạn kéo xuống dưới đó. Tôi không thuộc bộ phận hay câu lạc bộ nào cả, cũng không có hứng tham gia mấy cái đó, nhưng là vô phúc sao khi có nhỏ bạn thân năng động và nhiệt tình quá mức. Nó tham gia câu lạc bộ guitar nhưng lại chẳng biết đánh gì ráo, mục đích của nó vào đó chỉ để câu “anh đẹp trai”. Vì mục tiêu cao cả ấy mà một đứa lười biếng như nó đảm nhận việc quản lí câu lạc bộ, nói oai thể thôi chứ huych toẹt ra là làm lao công không công đấy. Mọi nguyên nhân đều do trai đẹp mà ra.

Sân trường rộn rã ánh mặt trời. Áo trắng bay đầy trong gió. Giờ ra chơi của tuần học đầu tiên lúc nào cũng nhộn nhịp như thế, đây là thời điểm để các câu lạc bộ tuyển thêm thành viên mới, bù khoảng trống cho các anh chị đã ra trường. Người diễn trò, người lôi kéo, trông chẳng khác gì mấy bà hàng tôm hàng cá ngoài chợ.

Nhỏ bạn thân kéo tôi đến chỗ câu lạc bộ của nó, ở đó có vẻ là xôm nhất. Mọi người tập trung thành một vòng tròn xung quanh nhóm nhạc đang chơi, loáng thoáng nhìn trong đó có hai ba người gì đấy vừa đàn vừa hát. Nhỏ bạn kéo tay tôi vào trong, sau đó nhỏ hú lên nhưng giẫm phải gai. Phải rồi, anh đẹp trai của nhỏ không phải chính là trung tâm của bữa tiệc vòng tròn này sao.

Nhỏ lắc lắc tay tôi, mặt phớn thấy rõ.

Tôi nói vào tai nó:

- Rốt cuộc mày kéo tao xuống đây chỉ để xem anh đẹp trai nhà mày hát hả?

Nhỏ nhìn anh đẹp trai của nó với ánh mắt tiếc nuối, anh đẹp trai hướng nó lơ đãng cười một cái, nó liền nhảy cẫng lên đi lấy tờ rơi. Nó chả khác gì con cún ngoan ngoan.

Tôi nhận từ nó một nửa xấp tờ rơi. Tôi thở dài, hướng lên nhìn trời, cái nắng chiếu rát da mặt. Tại sao tôi phải đi làm cái việc này chứ, nó có phải bổn phận của tôi đâu. Lại nhìn đến nhỏ bạn vì nụ cười của anh đẹp trai mà hằng hái làm việc, tôi lại tặc lưỡi, nó nên cảm ơn ông trời đi, kiếp này đã cho nó một đứa bạn tốt như tôi.

Mấy em lớp 10 mặt tươi xanh mơn mớn, đồng phục trắng tinh bước qua bước lại, môi luôn nở nụ cười. Tôi nghĩ thầm, cứ cọ xát dần đi, để xem cuối năm còn cười được thế không. Tôi cũng cố cười phát đông tờ rơi, cũng cố ý cho người ta xem bản tên mình, chứ không có kể lại bảo tôi cùng tuổi hoặc không thì lỡ đi lạc vào đây.

- Câu lạc bộ guitar...

Tôi nói với tấm áo trắng xuất hiện trước mặt mình, ngược lên một chút. Sau đó, tôi bỏ chạy một đằng. Quỷ bạn chết tiệt, mày bảo cái phần trăm tao gặp được hần ít ỏi lắm mà. Trúng vào cái phần trăm ít ỏi đó thì đúng là cũng xui quá đi.

Chạy chưa được bao lâu thì một cặp chân dài đứng trước mặt tôi, chặn luôn đường tiến của tôi.

Tôi ngược mặt hùng dũng nhìn Chân dài, đứng rồi, tôi có làm gì xấu đâu mà phải bỏ chạy. Đáng lẽ tôi nên đứng lại, hất mặt cho hần thấy uy quyền của đàn chị.

Nghĩ thế nào tôi liền làm như thế ấy, tôi ngược mặt lên nói giọng thách thức:

- Gì?

Chân dài cúi đầu nhìn tôi, dùng nụ cười đều vốn có của hần chiếu lên người tôi.

- Nhóc con, em có phải hay không lỡ đi lạc vào trường này?

- Mắt cậu có bị mù hay không mà không thấy tôi đang mặc áo dài? - Tôi héch mặt hỏi ngược lại hần, - Còn nữa, cậu mới vào trường?

- Ừ.

Tôi nhếch miệng cười, ngẩng cao đầu dùng bộ dáng của một đàn chị giáo huấn đang em.

Tôi uốn ngược, khoe ra cái bảng tên dính trên áo:

- Đàn em mới vào trường không ngờ lại láo với đàn chị khối trên như vậy. Đến cả cách xưng hô cũng không biết sao? - Thực sự thì tôi vẫn bị ức cái vụ bị một thằng nhỏ tuổi hơn gọi là “nhóc con” lắm.

Chân dài cười cười nhìn tôi, hần nhìn chăm chú vào bảng tên của tôi.

Sau đó nói một câu khiến tôi ghen chết:

- Nhỏ vậy sao?

- Đây chú em, khi nào lớn hơn chị rồi hãy chê nhỏ nhé!

Hần bật cười ha hả.

- Anh nghĩ mình nên đổi xưng hô lại, theo như em nói thì đàn em không nên nói chuyện láo như vậy với đàn anh lớn tuổi hơn.

- Chị mày học lớp 11.

- Nhưng anh học lớp 12.

- Nhưn...

Hai chữ “lớp 12” như thả một quả bom nguyên tử xuống đầu tôi, trong đó còn có hiệu ứng vang dội, lặp lại liên tục và phóng đại chữ “lớp 12”.

Tôi lắp bắp:

- Không phải là... mới vào trường sao?

- Ủ, thì anh chuyển trường mà.

Hận thù về hai chữ “nhóc con” theo mây gió trôi đi, tôi bây giờ chỉ hận có cái lỗ nào bé bé dưới đất để tôi có thể chui xuống. Mẹ ơi, sao lúc đấy mẹ không nói luôn là tên mày học lớp 12, con gái mẹ có chết vì xấu hổ là tại mẹ đấy nhé!

- Nhỏ này, anh nào đẹp...

Tôi bịt miệng nhỏ bạn, cong đít lên chạy lấy người.

Tôi lúc đó đã tự hứa với bản thân, từ đây cho đến cuối năm, từ đây đến khi tên đó ra trường, tôi sẽ không bao giờ chừa cái mặt ra khỏi lớp, dù chỉ một bước. Cái mặt này nứt một lần đã đủ rồi, tôi không muốn nó nát luôn đâu.

Cơ mà đó chỉ là điều tôi muốn thôi, tôi còn chưa có hỏi là ông trời có đồng ý hay không. Tôi càng muốn tránh Chân dài thì hấn cứ như hồn ma không tan mà bám lấy tôi.

Nếu tôi ngồi im trong lớp, sẽ thấy hấn vô tình đi ngang qua, nở nụ cười chói lóa khiến lũ con gái lớp tôi nháo nhào. Nếu tôi an ổn ở nhà, hấn lại như khách hàng thân thuộc tìm đến nhà tôi mua hàng mỗi ngày. Nếu một ngày đẹp trời tôi không ở nhà, cũng không ngồi trên lớp, hấn sẽ như bạn bè lâu ngày gặp lại mà tay bắt mặt mừng với tôi. Đờ phắc, hấn có gắn GPS trên người tôi chắc?

Thế theo mấy bộ phim Hàn Quốc sến sẩm lừa lọc thiếu nữ, thế này thì kiểu nào thì nữ chính cũng có cảm giác với nam chính, rồi một ngày nào đó nam chính lỡ không xuất hiện, nữ chính sẽ nhận ra tình cảm của mình với nam chính, rồi tiếp đó là một màn nam nữ chính vật vã lẫn nhau. Đùa, ngoài đời có con nào thần kinh mới đi yêu một thằng biến thái suốt ngày lẻo đẻo theo mình, có khi một ngày mưa to gió lớn nào đấy không còn được gặp mẹ.

Mỗi lần gặp tôi, câu đầu tiên của Chân dài thường là:

- Nhóc con.

Nhóc nhóc cái thằng cu nhà anh.

Lại kể đến một ngày đẹp trời không mây không mưa, hấn lôi tôi như lôi xác sống ra ngoài đường, cũng không hỏi xem là tôi có đồng ý hay không. Mẹ tôi lại cười tươi bán con, “Hai đứa đi chơi vui vẻ nhé!”.

5. Chương 5

Chân dài đèo tôi đến một quán cà phê nhỏ ở ngoại ô thành phố. Tháng cuối năm, gió Đông Bắc thổi mạnh, rét đến thấu xương. Nói lạnh vậy thôi chứ tôi cũng không phải là người chịu rét, cái kẻ có tấm lưng cao cao trước mặt như tượng đài chắn hết cả gió đông.

Một quán cà phê nhỏ theo không gian Pháp âm cúng, màu vàng nhạt âm áp lẫn cả cơn gió lạnh ngoài kia. Tôi dễ chịu hít hà cái không khí thơm thoang thoảng mùi cà phê, cả mùi bơ bánh mới. Mùa đông ăn cái bánh, uống ly cà phê nóng thì tuyệt còn gì bằng. Chân dài dẫn tôi lên gác, tôi cũng ngơ ngơ đi theo. Hẳn có vẻ là khách quen nơi đây, từ lúc hẳn vào quán, ai cũng vui vẻ chào hẳn. Họ nhìn tôi, ánh mắt thoáng dò xét rồi lại cười kì lạ.

Tôi với hẳn từ lúc ngồi xuống bàn thì chẳng ai nói với ai câu nào, đơn giản mỗi lần tôi với hẳn đụng mặt, hẳn luôn là kẻ khai hỏa trước. Còn bây giờ, hẳn im lặng còn tôi ngồi ăn bánh uống nước. Đến khi bánh hết, cà phê cũng cạn, tôi bắt đầu có dấu hiệu ăn no muốn ngủ. Hẳn lại như cái tượng ngồi im, biểu cảm trên mặt cũng không thêm đổi.

Bất quá, tôi phải mở lời trước. Miệng hẳn hôm nay đúng là dính bã chó.

- Em ăn xong rồi.

Lại nói về vấn đề xưng hô, một ngày mẹ hiền bắt gặp tôi nói chuyện trống không với hẳn, đương nhiên là giáo huấn tôi một trận. Hẳn ý có mẹ tôi chống lưng mà làm càn, bắt tôi gọi một tiếng “anh”, xưng “em” cho phải lễ.

- Ủ.

Hẳn đáp nhẹ một cái rồi lại im. Tôi bắt đầu câu:

- Em muốn về.

- Ủ.

Không để tôi nói tiếp, hẳn lấy tay ôm mặt tôi, bắt đối diện với mắt hẳn. Tôi không ngờ cũng có một ngày, hẳn lại nhìn tôi với ánh mắt nghiêm túc thế này.

Mắt sâu nhìn chăm chăm vào mắt tôi, tôi bất đắc dĩ phải nhìn vào mắt hẳn, cũng phát hiện hình tôi trong mắt hẳn rõ thế nào.

Hơi nóng phả nhẹ nhẹ trên mặt tôi, hẳn nói:

- Làm bạn gái anh đi!

- Hở?

Tôi không biết phải đối đáp như thế nào, chỉ biết tròn ngơ mắt nhìn. Sau một vài giây ngơ mắt nhìn, tôi hất tay hẳn ra.

- Anh cứ đùa, em muốn về ngủ! - Tôi còn rất chân thật mà há miệng ngáp một cái rõ to.

Hẳn còn thật hơn cả tôi, lần này không chỉ nhìn tôi nghiêm túc mà đứng hẳn dậy. Chiều cao hẳn đã khủng bố rồi, còn đứng sừng sững trước mặt tôi như tượng đài. Tôi ngẩng đầu lên nhìn hẳn, có cảm giác bị áp bức.

Vài người ngồi trong quán hướng cái nhìn tò mò về tụi tôi. Tôi hơi ngượng giật giật áo hẳn.

- Anh có diễn cũng không cần làm quá vậy đâu.

Chân dài vẫn y nguyên một gương mặt, “Anh rất nghiêm túc”.

Hẳn lặp lại lời nói trước lần nữa, âm điệu lần này còn cứng nhắc hơn lần trước.

- Làm bạn gái anh đi!

- Em là con gái, cũng được tính là bạn anh, không phải bạn gái thì là gì?

- Làm bồ anh đi!

- Đã bảo em là bạn anh rồi mà.

- Thế làm người yêu anh đi!

- Em là con người, cũng rất yêu thương đồng loại.

- Làm vợ anh đi!

- Em chưa đủ tuổi kết hôn.

Mặt Chân dài càng ngày càng đen, hai hàng lông mày sắp dính sát lại đến nơi. Hấn hít sâu vào một hơi, chậm rãi nói:

- Anh muốn bóp chết em.

Hết nghiêm túc rồi, lại khó ưa như cũ rồi. Tôi khẩy khẩy cái ống hút trong cai ly chỉ còn lại đá, bấu môi.

- Tại anh khó ưa như vậy nên em mới ghét đấy.

- Em cũng láo lếu có khác gì anh đâu.

Đẩy đẩy, như thế thì làm sao mà tôi tin là hấn nghiêm túc có tình cảm với mình được.

Cái vụ tỏ tình lãng xẹt ấy bị tôi ném ra sau đầu chỉ trong vài ngày. Đương nhiên với thân phận ế lâu năm như tôi, có người tỏ tình quả là điều đáng mừng, bảo không rung rinh thì đúng là xạo. Cơ mà với cái độ hiểu biết của tôi về Chân dài, tôi vốn không tin là thật, vậy nên chỉ có thể vào làm rung màng tai này lại thoát ra bằng tai khác.

Chỉ là lâu lâu rảnh rồi nghĩ lại ngày đó, vẫn thắc mắc là hấn làm như vậy vì mục đích gì.

Lại kể đến mấy ngày gần đây, hấn cũng không phải lúc nào cũng bắt ngờ xuất hiện rồi kè kè tôi như trước. Không có mấy lời xỉa xối, tai đột nhiên yên tĩnh hẳn. Cũng nói thêm là dạo này hấn bỗng dưng đổi tính đổi nết, không những không móc mĩa tôi mà còn hay mua đồ cho tôi ăn, vài bữa lại dắt tôi chơi bởi này kia.

Tôi là một đứa rất biết hưởng thụ, vậy nên không có ngu mà đi từ chối, dù sao cũng không phải tiền của mình.

Rồi dần dà tụi trong lớp đồn thổi tôi có một anh người yêu cao ráo, đẹp trai, suốt ngày quấn lấy nhau. Tôi bảo đó là anh trai, tụi nó không tin, vậy thì thôi.

Rồi sau đó cũng có một tin đồn, có hai anh đẹp trai lớp A đang qua lại với nhau, đương nhiên, hai chữ “qua lại” này không phải chỉ ở mức bạn bè.

Lúc nghe được tin này, nhỏ bạn thân của tôi khóc lên khóc xuống, vật vờ cả buổi. Tội con nhỏ, anh đẹp trai nhà nó theo đuổi mấy tháng trời giờ lại bắt ngờ lọt vòng tay một anh đẹp trai khác. Chả buồn an ủi nó, chắc vài bữa nữa lại tíu tít bên chàng khác không chừng, tôi hướng mắt xuống sân trường, nơi hai nhân vật chính của tin đồn đang hiện diện. Nhìn cách cười đùa, quàng vai bá cổ nhau, trông chỉ như đôi bạn bình thường. Một người dưới đó bắt ngờ hướng ánh mắt lên tôi, tôi nhếch mép. Ủa, đôi khi mình nhìn vậy mà không phải vậy!

Tối nay nhị vị phụ huynh nhà tôi với nhà hấn rủ nhau đi chơi, bỏ lại hai đứa nhỏ méo mặt vì đói. Tôi với hấn ngồi nhìn đồng hồ, rồi lại ngồi nhìn nhau. Hai cái bụng réo rất.

- Anh biết nấu gì?

- Mỳ gói. Còn em?

- Nấu nước sôi.

Nhị vị phụ huynh bảo sẽ đem đồ ngon về cho hai đứa, nhưng có lẽ khi mấy bô lão về thì hai đứa trẻ này chết vì đói rồi. Thế rồi, tôi tài trợ thực phẩm, còn hấn làm. Hấn nấu nước sôi, luộc trứng, tôi bỏ mì ra bát.

Tôi nhìn chằm chằm hai cái trứng vừa được vớt ra bát, nghi hoặc nói:

- Anh nghĩ nó đã chín chưa?

- Chắc là rồi.

Rốt cuộc, khi vừa bóc được nửa cái trứng, một thứ chất vàng sền sệt chảy ra. Tôi với hấn dờ khóc dờ cười nhìn nhau. Ai bảo dùng đũa gấp được là chín, xạo hết! Sau một hồi thì trên bàn cũng hiện diện hai tô mỳ nghi ngút khói, hai đĩa trứng bị bỏ rơi ăn như chết đói, một chốc sau hai tô mỳ đã sạch banh.

Chân dài rất tự giác ăn xong liền bưng bát đĩa đến rửa. Tôi chỉ việc phè phỡn nằm trên sofa xem phim. Hấn dạo này đúng là rất đứng đắn, cũng không có cùng tôi cãi nhau, miệng tôi bỗng dưng hơi ngứa.

Hấn rửa bát xong lại ngồi ình ở ghế bên cạnh. Tôi ăn no rửng mỡ, thế là miệng bắt đầu hoạt động.

- Anh có người yêu cũng không cần lấy em ra làm lá chắn chứ.

- Người yêu anh nhiều lắm, em nói là nói đến người nào?

Chân dài thế này đúng là lấy câu của tôi đập lại tôi. Không nghe hấn nhắc gì về vụ lần đó, tưởng hấn đã quên, ai ngờ vẫn còn để bụng.

- Người em đang nói đến là người anh đang yêu, là tình cảm đặc biệt của một người con trai dành cho một người con gái. - Tôi nghĩ nghĩ rồi bổ sung thêm một câu, - Đại loại vậy!

Hấn ngẩng đầu nhìn tôi, mắt cũng không thèm chớp mà bảo:

- Người đó đang ngồi trước mặt anh này.

Tôi phẩy tay, giọng ngao ngán nói:

- Anh đừng lấy em làm bia đỡ đạn nữa. Em biết cả rồi!

Hấn nhướn mày:

- Em biết gì?

- Anh thích người cùng giới.

Hấn cười như không, đột nhiên vẫy tôi lại:

- Lại đây anh nói cái này!

Con nhỏ ngu ngơ nào đó cũng đại mà bước qua. Mắt sâu cười như không cười khi tôi đứng trước mặt.

- Cho anh mượn tay em!

Mắt sâu vẫn như cũ nhìn thẳng vào mắt tôi, miệng hấn nhếch lên thành một đường cong lạ. Mọi thứ trên mặt hấn bỗng chốc rất méo mó, rất khó nhìn, biểu cảm cũng rất gượng gạo.

Tôi tự dưng ghét vô cùng cái gương mặt này. Hấn dùng gương mặt đó, cầm tay tôi đặt nhẹ lên ngực trái. Tôi cảm nhận được lực đập mạnh mẽ trong lồng ngực, cả sự ấm nóng mềm mại. Hơi nóng theo tay chuyển dần lên mặt, khiến mặt tôi bị đốt nóng như say rượu.

Tôi vùng tay khỏi người hấn, cả người như khúc gỗ đi về chỗ cũ.

- Anh về đi, muộn rồi!

Chân dài đứng dậy, dùng chiều cao lấn áp tôi.

- Anh đối với em, từ đầu đến cuối đều là nghiêm túc.

Tim tôi, lần đầu tiên run lên vì lời nói của hấn.

Đêm đó, trong một ngôi nhà nhỏ nhỏ ở khu có cái chung cư cao cao, có một con nhỏ không ngủ được.

6. Chương 6

Thành phố đón mùa xuân bằng một cơn mưa rào, cơn mưa vẫn còn mang chút giá lạnh ngày đông, có điều, nhìn đầu đó trong làn mưa có chút ánh vàng nhạt nhòa.

Tôi phải chỗ nước bám trên người, cả trên cặp, lại nhìn màn nước trước mặt tự hỏi sao mà xui xẻo thế. Mưa bỗng chốc lớn hơn, rơi lộp bộp ầm ỉ trên mái hiên bằng tôn nơi tôi đang trú, nhiều chỗ bị nước mưa đột làm thành vũng nhỏ dưới đất. Tôi đứng nép sâu vào trong mái hiên, chờ cơn mưa đi qua. Tiếng động cơ xe máy lại gần, chốc sau đã thấy nó dừng trước mặt, một cái dáng cao cao chạy vội vã vào mái hiên.

Người đó nhìn tôi, hơi khựng người lại, sau đó im lặng đứng yên một góc trú mưa. Mưa dường như không có dấu hiện ngừng lại, càng ngày càng nặng hạt, từng hạt trong veo rơi xuống đất vỡ tan tành. Xung quanh, ngoại trừ tiếng mưa vỡ tan trên mái tôn, còn lại chỉ là sự im lặng, im lặng đến khó chịu.

Tôi nhích từng bước qua bên kia, chậm rãi tiến về phía người có cái dáng cao cao. Tôi hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nắm góc áo trắng của người kia giật giật mấy cái.

- Em, em sẽ nghiêm túc suy nghĩ về lời nói của anh.

Tôi cúi đầu, nhìn chằm chằm vào góc áo trắng đang bị mình nắm đến nhàu, tôi chỉ đang cố tìm một tiêu điểm nhất định.

Một bàn tay lớn vỗ nhẹ đầu tôi mấy cái.

- Không sao, không cần vì anh mà ép buộc bản thân như vậy. Như lời em nói, xem anh như một người anh trai cũng được.

Giọng Chân dài trầm khàn tách tiếng mưa chui vào tai tôi. Tôi vô thức nắm chặt góc áo của hắn, vò vò một hồi đỏ mặt mà nói.

- Anh không phải anh trai của em. Anh hiện tại là người em chưa yêu.

Tôi nghe tiếng mưa nhỏ dần, cũng nghe thấy tiếng mình rõ hơn bao giờ hết.

- Em chưa thể nói yêu anh được, nhưng thích anh thì có một chút, một chút xíu thôi.

Tôi đỏ mặt, đến tay cũng nhìn thấy đỏ hồng hồng một mảng. Tôi xấu hổ tiếp tục vò nát góc áo trắng của hắn. Một bàn tay lớn đột nhiên xuất hiện ngăn cản cái hành động đó của tôi, năm ngón tay dài cầm lấy tay tôi khé chặt.

- Một chút đó đủ để anh nắm tay em không?

- Đủ, đủ.

Tôi cúi mặt, vừa nói vừa gật đầu liên tục. Mưa lúc nào chỉ còn lại những hạt mưa bụi bé bé chao đảo trong không trung, tự dừng nhìn thấy cái ánh sáng le lói ấy rõ ràng hơn một tẹo.

- Tại sao anh lại là người chưa yêu?

- Vì hiện tại là thế, còn tương lai có lẽ sẽ là người yêu, hoặc người không yêu.

- Anh thật sự ghét mấy cái định nghĩa của em.

—

Anh cho em những rung động chân thật nhất từ nơi nào đó trong con tim, thứ mà 17 năm nay em chưa bao giờ biết đến. Em không biết nó chỉ là cơn cảm nắng nhất thời hay là em đang bắt đầu biết yêu một người. Nhưng em sẽ nghiêm túc tìm hiểu nó, tìm hiểu anh, người em chưa yêu.

—YuuNg—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chua-yeu>